

**Powiadomienie zgodne z art. 95 ust. 4 Traktatu WE — Upoważnienie do utrzymania w mocy środków krajowych bardziej rygorystycznych niż przepisy przewidziane przez środkiem harmonizującym WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/C 30/02)

1. Pismem z dnia 14 sierpnia 2007 r. Królestwo Danii poinformowało Komisję o swym zamiarze niedokonania transpozycji dyrektywy 2006/52/WE zmieniającej dyrektywę 95/2/WE w sprawie dodatków do żywności innych niż barwniki i substancje słodzące oraz dyrektywę 94/35/WE w sprawie substancji słodzących używanych w środkach spożywczych<sup>(1)</sup> do prawa duńskiego w zakresie stosowania azotynów w produktach mięsnych i utrzymania obecnego prawodawstwa krajowego w tym zakresie. Pismem z dnia 21 listopada 2007 r., otrzymanym przez Komisję w dniu 23 listopada 2007 r. Dania powiadomiła Komisję o postanowieniu nr 22 z dnia 11 stycznia 2005 r. dotyczącym dodatków do żywności (*Bekendtgørelse nr 22 af 11.1.2005 om tilsætningsstoffer til fødevarer*) oraz o duńskim wykazie pozytywnym dozwolonych dodatków do żywności (*Liste over tilladte tilsætningsstoffer til fødevarer, „Positivlisten”*) jako o przepisach krajowych jakie chciałaby utrzymać.

2. Dyrektywa 2006/52/WE, która została przyjęta przez Parlament Europejski i Radę dnia 5 lipca 2006 r., jest oparta na artykule 95 Traktatu WE. Celem tej dyrektywy, w odniesieniu do stosowania azotanów i azotynów w produktach mięsnych, jest osiągnięcie równowagi pomiędzy ryzykiem tworzenia się rakotwórczych nitrozamin spowodowanych obecnością w produktach mięsnych azotynów, a ochronnym działaniem azotynów przeciwdziałających rozwojowi bakterii zagrażającego życiu jadu kiełbasianego, zgodnie z opiniami naukowymi uzyskanymi od Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) oraz Komitetu Naukowego ds. Żywności (SCF).

Dyrektywa 95/2/WE w swej pierwotnej formie ustalała najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości azotanów i azotynów w różnych produktach mięsnych. Dyrektywa 2006/52/WE wprowadza natomiast zasadę, zalecaną w opinii EFSA z 2003 r., iż kontrola azotynów powinna być regulowana w formie ich największych ilości, które mogą zostać dodane podczas produkcji do produktów mięsnych dla E 249 (azotynu potasu) oraz E 250 (azotynu sodu). Ilość ta wynosi 150 mg/kg dla produktów mięsnych ogółem i 100 mg/kg dla produktów mięsnych sterylizowanych.

W drodze wyjątku, dyrektywa 2006/52/WE zawiera najwyższe dopuszczalne poziomy pozostałości dla niektórych określonych tradycyjnie wytwarzanych produktów mięsnych, w przypadku gdy nie była możliwa kontrola ilości wprowadzanej z powodu tradycyjnego procesu produkcji.

3. Duńskie postanowienie nr 22 zezwala na dodawanie E 249 (azotynu potasu) oraz E 250 (azotynu sodu) do produktów mięsnych jedynie w przypadku nieprzekroczenia określonych ilości dodanych. W zależności od danych wyrobów te maksymalne ilości wynoszą 0, 60, 100 lub 150 mg/kg. W przeciwieństwie do dyrektywy 2006/52/WE duńskie przepisy nie zawierają żadnych wyjątków od zasady ustalania maksymalnych ilości dodawanych azotynów, a w związku z tym nie zezwalają na wprowadzanie do obrotu niektórych tradycyjnie wytwarzanych produktów mięsnych z innych państw członkowskich. Wprowadzając limity 0 i 60 mg/kg duńskie prawodawstwo dodatkowo, dla wielu produktów mięsnych, przewiduje niższe limity ilości dodawanych azotynów, niż dyrektywa.

4. Przepisy duńskie są zatem bardziej surowe niż dyrektywa 2006/52/WE w odniesieniu do dodawania azotynów do produktów mięsnych.

5. Królestwo Danii uważa, iż w przeciwieństwie do dyrektywy 2006/52/WE obowiązujące duńskie przepisy są w pełni zgodne z naukowymi zaleceniami SCF i EFSA, ponieważ nie zawierają wyjątku od zasady kontroli „ilości dodanej”, w przeciwieństwie do kontroli poziomów pozostałości.

Dania zwraca także uwagę, że duńskie przepisy poprzez niższe dopuszczalne ilości dodawane dodatkowo minimalizują zagrożenie powodowane przez nitrozaminy.

Dania podkreśla, że pomimo faktu, iż jej przepisy ograniczające poziom azotynów, które mogą być dodawane do produktów mięsnych, obowiązują od wielu lat, nigdy nie wywołały one problemów dotyczących konserwacji odnośnych produktów, a częstotliwość występowania zatruc pokarmowych spowodowanych wędlinami jest w Danii w porównaniu z innymi państwami członkowskimi bardzo niska.

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 204 z 26.7.2006, str. 10.

6. Komisja rozpatrzy to zawiadomienie zgodnie z art. 95 ust. 4 i 6 Traktatu WE. Z art. 95 ust. 4 Traktatu WE wynika, że jeżeli po przyjęciu zharmonizowanego środka dane państwo członkowskie uzna za konieczne utrzymanie krajowych środków, które są uzasadnione istotnymi wymogami określonymi w art. 30 Traktatu WE lub są związane z ochroną środowiska lub środowiska pracy, przedmiotowe państwo członkowskie powiadamia Komisję o tych środkach i podaje powody ich utrzymania. Od otrzymania zawiadomienia o duńskich przepisach, Komisja ma do dyspozycji sześć miesięcy na ich zatwierdzenie lub odrzucenie. W tym okresie Komisja sprawdza czy utrzymanie duńskich przepisów jest uzasadnione ważnymi względami określonymi w art. 30 lub dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego i czy nie są one środkiem arbitralnej dyskryminacji lub ukrytym ograniczeniem w handlu i czy nie stanowią one zbędnej i nieproporcjonalnej przeszkody w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.

7. Każda ze stron, która chce zgłosić uwagi dotyczące tego powiadomienia musi je przesłać do Komisji w ciągu 30 dni od opublikowania niniejszego zawiadomienia. Wszelkie uwagi nadesłane po upływie tego okresu nie będą brane pod uwagę.

8. Dodatkowych informacji na temat duńskiego zawiadomienia udziela:

Komisja Europejska  
Dyrekcja Generalna ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów  
DG SANCO A.2 — Zagadnienia Prawne  
Pan Robert Mathiak  
Tel.: (32-2) 296 93 57  
Adres poczty elektronicznej: robert.mathiak@ec.europa.eu

---